

justes les dels artistes Juli Moisès, Leandre Oroz, Martínez-Vázquez, Zubiaurre i Marín Bagües, però no la den Urquiola, que ni per la importància de la tela, ni per l'ordre qualitatiu que se li senyala—equivalent a primera medalla—pot aprovar-se tanta distinció.

Però això és re, com deia, amb molta gràcia, un clown que s'havia fet molt popular a Barcelona. Lo que ja no pot resistir cap nas, per més atrinxerat que sigui, és el tuf que fa la medalla d'un senyor, l'autor de *El dentista*, que és deixeble (el senyor, no el dentista) del senyor Menéndez Pidal, vis-president del comitè i membre del jurat, tot en una peça. *¡Na: una barbaridad!*, com diuen els *chulos* dels *barrios bajos*.

Les tèrceres medalles són, en realitat, les més nètes de bugada. Amb aquestes no hi han raons, segurament degut a la seva relativa

insignificància mercantil *d'estira i arronça*. Els artistes Sobrino Buhigas, Rodríguez Jaldón, Cardona, Robledano, Herrera, Moya, Llaseira, Vázquez Díaz i Pérez Ortiz, se la mereixen, molts d'ells per la seva història artística i pels seus èxits mundials.

No tanquem aquestes breus notes del *Carnet* sense que abans fem constar l'admiració amb que han estat rebudes les obres dels nostres artistes catalans, entre'ls quals s'hi compten en Soler i Gili, en Valcells, en Rauric, en Viver, i tants i tants d'altres que per falta d'espai no podem continuar.

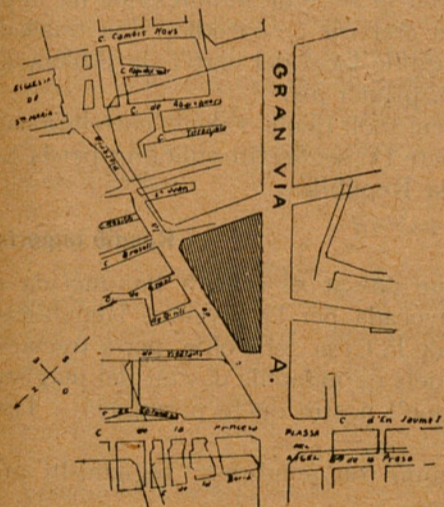
A tots indistintament els felicita L'AVENÇADA, ja que tots han contribuït amb el seu esforç a l'èxit brillantíssim de l'actual Exposició Nacional de Belles Arts.

JOAN LLOPART

LES CONFERENCIES DE DIUMENGE

Important projecte per al Teatre Català

El diumenge passat va tenir lloc al Saló Catalunya, com s'havia anunciat, la doble conferència dels senyors Duràn i Ventosa i Pere



EMPLAÇAMENT Núm. 1

Corominas, que havia organitzat la Associació Catalana d'Art Dramàtic.

La premsa diària ha donat ja amb la extensió deguda la ressenya d'aquest important acte i l'extracte detallat dels parlaments que en el mateix s'hi feren.

No hem de repetir aquí, per tant, això que ja està en coneixement dels nostres llegidors des d'un moment més d'actualitat.

La nostra ploma es mou avui per a contribuir, amb el seu esforç modest i decidit, a la propagació i realització dels projectes de Teatre Català que's llençaren al públic en aquella reunió.

Són projectes que vénen avalorats en el doble sentit d'un gran encert i oportunitat i de l'empenta d'eficàcia que li dona el prestigi i el caràcter de llurs propulsors.

L'encert i la oportunitat li vénen del punt de vista de que, donades les circumstàncies per que actualment travessa el teatre de la nostra terra, després d'haver pres en consideració totes les múltiples coses que s'han dit a propòsit de les mateixes, és, de moment, una qüestió primordial i essencialíssima disposar del lloc, de la casa on aquell pugui viure.

La manca d'un bon teatre a Barcelona no sols ha mantingut l'allunyament del públic de la escena catalana, sinó de tot el teatre en ge-

neral, instal·lat avui en llocs no més adequats als espectacles de la pobresa intel·lectual i espiritual dels que's donen en l'actualitat.

Per altra banda la *Casa de les Comedies*, com la va anomenar en Corominas en la seva notabilíssima conferència, implica, per la seva importància material, una organització administrativa que ve a compenetrar-se del tot amb la més principal necessitat de la subsistència del teatre català.

Aquesta organització, que no s'ha determinat encara, conferiria al teatre el ple caràcter d'una institució nacional, com té avui en tots els països civilitzats, assegurant-li el nodriment econòmic un apoi oficial que permetés el marge de dispendis artístics superiors als ingressos que's poden obtenir normalment del públic.

La possibilitat de llur realització ve del caràcter de les personalitats que integren la benemèrita entitat iniciadora, en la junta directiva de la qual hi figuren tendències polítiques de tots els matisos, com són en Duràn i Ventosa, en Pinilla, en Martí i Julià i en Corominas.

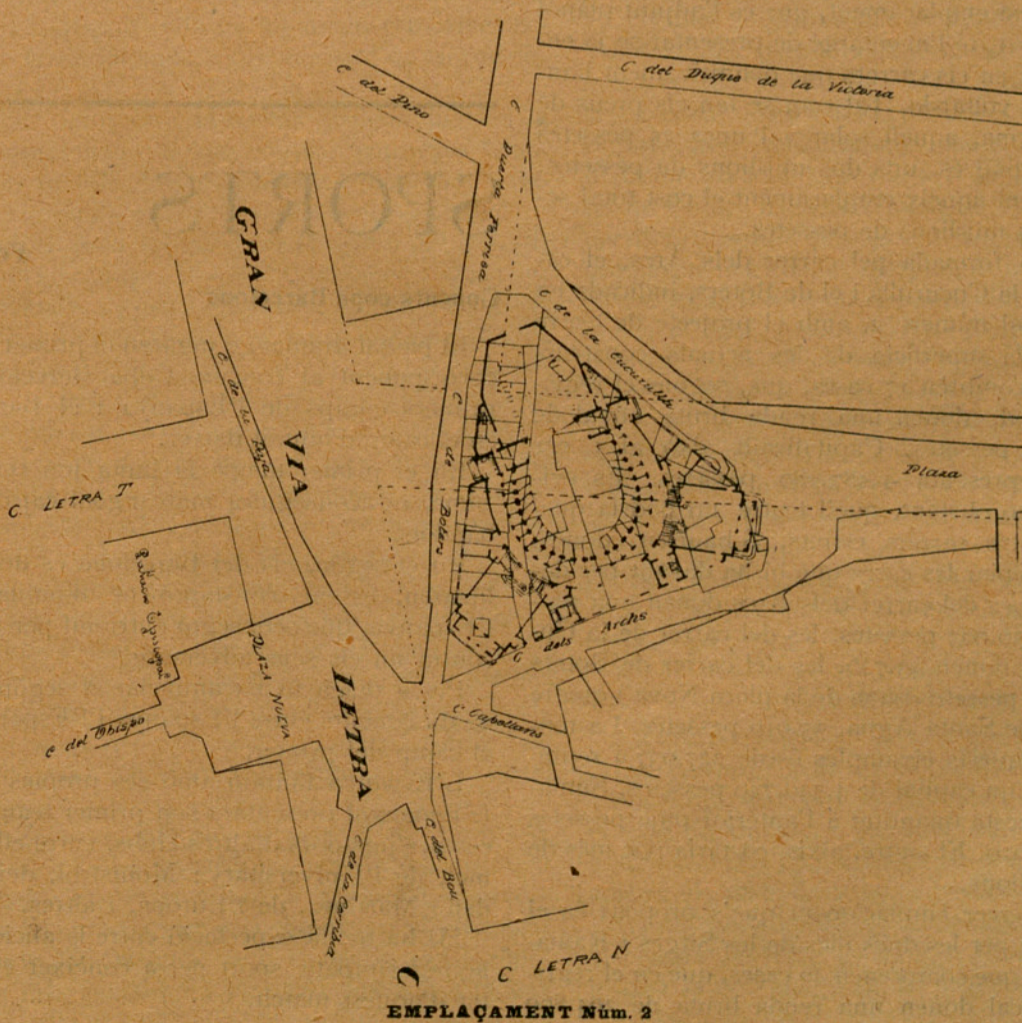
Això significa una força positiva d'experiència, de coneixements i d'influències per a portar aquests plans a la pràctica, però significa també una garantia d'equanimitat i de seny en quant cap d'ells ni quasi cap dels components de l'Associació són gent que de prop ni de lluny està personalment interessada en l'obra material del teatre.

Amb aquests elements es va ara a la implantació d'un plan de reformes del Teatre Principal, del qual va donar compte en la seva conferència el senyor Duràn i Ventosa, i a la construcció d'un edifici exprofés per a obres teatrals de declamació, que va detallar el senyor Corominas en el seu discurs.

Les obres del vell teatre de Santa Creu tenen per objecte deixar ben aviat aquell coliseu en condicions de esser explotat amb èxit i poder-hi continuar desseguida la existència del Teatre Català, que ja no pot restar per més temps interrompuda, i facilitar aixís l'assaig d'organització a que més endavant s'hauria de subjectar el nou teatre.

Encara que'l conferenciant no va entrar en el detall d'aquestes reformes, nosaltres podem cometre la indiscreció periodística de dir que principalment consistiran en posar-hi calefacció, entapissar de cap i de nou totes les parets, divisions i empits del pati i primer pis, canviar totalment els seients de pati, els de les llotges i els del tercer pis i modificar els bancs del quart, eixamplar els corredors, canviar la il·luminació de la sala, repintar i encatificar aquesta i el saló de descans, modificar el vestíbul d'entrada i construir una magnífica escala d'honor per als pisos primer i segon.

La construcció del nou edifici va esser minuciosament estudiada per en Pere Corominas en el seus aspectes monumental i econòmic, per a convenir en que l'edifici en projecte ha-



EMPLAÇAMENT Núm. 2